

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 228/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. L., K., zastúpenej advokátkou JUDr. J. B., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 293/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. L. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2011 doručená sťažnosť I. L., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. J. B., K., v ktorej namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 293/2005.

Sťažovateľka v podaní uviedla, že 30. marca 2005 súdny exekútor podal v jej veci okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd 18. apríla 2005 zaslal súdnemu exekútorovi výzvu na doplnenie tejto žiadosti, na ktorú odpovedal podaním z 30. mája 2005. Okresný súd 14. júna 2005 udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Sťažovateľka podala 17. júla 2008 súdnemu exekútorovi námietky proti exekúcii. Následne jej 10. júla 2008 bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie zrážkami z iných príjmov (starobného dôchodku). Okresný súd 28. júla 2008 zaslal súdnemu exekútorovi výzvu na predloženie spisu v predmetnej veci, pretože mu v tento deň bolo doručené vyjadrenie súdneho exekútora k podaným námietkam. Sťažovateľkou podaným námietkam proti exekúcii okresný súd uznesením z 24. novembra 2008 vyhovel. Oprávnený sa proti uzneseniu z 24. novembra 2008 odvolal podaním doručeným okresnému súdu 7. januára 2009. Spis v predmetnej veci bol krajskému súdu postúpený 19. marca 2009. Krajský súd 6. augusta 2009 zaslal súdnemu exekútorovi výzvu, aby sa k podanému odvolaniu vyjadril. Vyjadrenie sťažovateľky bolo krajskému súdu doručené 25. augusta 2009 a vyjadrenie súdneho exekútora 9. septembra 2009. Okresnému súdu bolo 1. februára 2010 doručené uznesenie krajského súdu z 30. decembra 2009, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu z 24. novembra 2008 a vrátil vec späť na ďalšie konanie. Sťažovateľke a oprávnenému bolo uvedené uznesenie krajského súdu doručené 11. marca 2011 a súdnemu exekútorovi 9. februára 2010. Sťažovateľka podala 11. marca 2011 proti okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní a 31. marca 2010 podala žiadosť o zastavenie predmetného konania. Okresný súd uznesením z 25. marca 2011 námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietol. Sťažovateľke bola 5. apríla 2011 doručená odpoveď na jej sťažnosť na prieťahy, ktorú predseda okresného súdu vyhodnotil ako čiastočne odôvodnenú. Následne 2. mája 2011 bolo sťažovateľke doručené uznesenie okresného súdu z 25. marca 2011, proti ktorému podala 17. mája 2011 odvolanie.

Podľa sťažovateľky k porušeniu jej práv v predmetnom konaní došlo postupom okresného súdu pri rozhodovaní o ňou podaných námietkach proti exekúcii. Prieťahy boli spôsobené nečinnosťou okresného súdu v období od 28. júla 2008 (doručenie námietok proti exekúcii okresnému súdu) do 24. novembra 2008 (vydanie uznesenia okresného súdu o námietkach), ako aj v období od 1. februára 2010 (doručenie spisu z krajského súdu spolu

z uznesením z 30. decembra 2009) do 25. marca 2011 (vydanie uznesenia okresného súdu o zamietnutí námietok sťažovateľky), ktorá trvala viac ako 14 mesiacov. Túto „časť namietaného konania“, v ktorom okresný súd rozhodoval o námietkach sťažovateľky proti exekúcii, nemožno podľa sťažovateľky považovať „ani po stránke právnej, ani po stránke faktickej ako zložité konanie, pretože Exekučný poriadok v ust. § 50 upravuje dôvody podania námietok a v ods. 2 predmetného zákonného ustanovenia je stanovená lehota 60 dní na rozhodnutie o nich odo dňa ich doručenia súdu...

Dokazovanie súdu pre rozhodnutie o námietkach voči exekúcii bolo potrebné vykonať len v rozsahu preskúmania existencie oprávnenosti týchto zákonných dôvodov vymedzených v ustanovení § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).“.

Sťažovateľka svojím správaním dĺžku uvedeného konania neovplyvnila a sťažnosťou adresovanou okresnému súdu o urýchlenie konania požiadala. V predmetnej veci k porušeniu v sťažnosti označeného základného práva sťažovateľky došlo nielen nečinnosťou okresného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že uznesenie okresného súdu z 24. novembra 2008 bolo uznesením krajského súdu z 30. decembra 2009 zrušené z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a zmätočnosti.

Sťažovateľka v sťažnosti požiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €, ktoré odôvodnila takto: „sa domnieva, že doba, ktorá uplynula od podania jej námietok voči exekúcii až doposiaľ, doba takmer 3 rokov, je neprimerane dlhá a ničím neospravedliteľná a nezdôvodniteľná. Samotné konštatovanie porušenia jej práva nie je vzhľadom na dĺžku konania pre sťažovateľku dostačujúce.

Poskytnuté finančné zadosťučinenie by znamenalo pre sťažovateľku určitú satisfakciu za spôsobenú právnu neistotu.

Dôvod, pre ktorý sa sťažovateľka domnieva, že jej patrí primerané finančné zadosťučinenie spočíva v tom, že od júla 2008 bolo sťažovateľke zrazených z jej starobného dôchodku Sociálnou poisťovňou do depozitu viac ako 1.670,- eur. V dôsledku toho je sťažovateľka vystavená stavu právnej neistoty, žije v stále sa prehľbujúcom napätí, nepoznajúc ani po takomto nadmieru dlhom období výsledok konania, t. j. či jej námietkam

voči exekúcii bude vyhovené, alebo budú právoplatne zamietnuté. Jediným príjmom sťažovateľky je starobný dôchodok a preto právoplatné rozhodnutie vo veci má pre ňu a jej život zásadný význam. Sťažovateľka s prihliadnutím k svojmu pokročilému veku stav neprímerane dlhej právnej neistoty pociťuje ako výraznú ujmu.“

Na základe uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 293/2005 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zakáže okresnému súdu pokračovať v porušovaní uvedeného základného práva, prikáže okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prieťahov, prizná jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a zaviazá okresný súd na úhradu jej trov konania.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že okresný súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 293/2005 porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. K porušeniu uvedeného práva malo dôjsť v dôsledku nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu v uvedenom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd pripomína, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia jej základných práv, považuje za prostriedok nápravy postupu okresného súdu (ktorý môže prispieť k urýchleniu konania) sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nepostupovala tak, ako jej to umožňoval § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. (a nepreukázala tiež, že by si základné právo, ktorého porušenie namietala pred ústavným súdom, chránila prípadne iným spôsobom). Sťažnosť z 11. marca 2011 ústavný súd nepovažuje za vyčerpanie tejto možnosti podľa už uvedeného. Okresný súd na túto sťažnosť odpovedal listom z 5. apríla 2011, v ktorom ju vyhodnotil ako čiastočne odôvodnenú. Vzápätí po doručení tejto odpovede okresného súdu bola sťažovateľkou 30. mája 2011 podaná sťažnosť ústavnému súdu.

Ústavný súd podotýka, že podanie sťažnosti v tak krátkom čase pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a navyše po doručení odpovede okresného súdu, v ktorej existenciu prieťahov v uvedenom konaní čiastočne uznal a urobil opatrenie na ich odstránenie (uznesením z 25. marca 2011, ktoré bolo sťažovateľke doručené 2. mája 2011, okresný súd zamietol jej námietky proti exekúcii), sa javí byť iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak taká sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu nielen na prijatie opatrení proti

zbytočným priet'ahom vo veci samej, ale i na ich realizáciu už skôr v prípade aktívneho prístupu s'ťažovateľky k ochrane jej práv (mutatis mutandis IV. ÚS 306/04, III. ÚS 73/05).

S'ťažovateľka nepreukázala a ani netvrdila, že podmienku podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nespĺnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu jej s'ťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je s'ťažnosť prípustná, ak s'ťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je s'ťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že s'ťažnosť s'ťažovateľky je potrebné odmietnuť so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2011